

*Hoofdstuk 1:
Buitenbenigheid
en maaidorser*

Aan: Marilou33@mail.com

Van: Léa_jaime@mail.com

Datum: Woensdag 4 november, 18.49

Betreft: Bah, jakkes, kotsen

Lou! Kom bij me terug. Laat je leiden door het licht (of liever door het grote zwarte gat waar mijn leven nu op lijkt) en kom me gezelschap houden. Jouw aanwezigheid in de stad was mijn enige reden tot glimlachen. Ik weet dat je graag bij JP wil zijn, maar je kan hem meenemen. Ik heb toch ook behoefte aan nieuwe vrienden. Normale mensen houden in de lente een grote schoonmaak in hun garage en hun kledingkast, en Léa houdt in de herfst een grote schoonmaak in haar leven.

Zoals je kan constateren, is mijn dagelijks leven een enorme chaos geworden sinds jij bent vertrokken. Thuis sluit ik me op in mijn kamer om te vermijden dat ik mijn broer zie (en vil). Ik weet dat het mijn zaken niet zijn, maar ik vind het wel zo stom dat hij zich in Katherines armen genesteld heeft om zijn liefdesverdriet te verwerken! En zij dan, zij profiteerde van de vergevorderde zielige toestand van Felix om te vergeten dat ze verliefd was op mijn ex.

Op school moet ik allerlei redenen bedenken om de kantine te ontvluchten, om de schuldige blik niet te hoeven zien van Katherine, die me nog steeds niet heeft bekend wat ze heeft

gedaan, of om Alex te ontlopen, die me met zijn humor probeert te doen vergeten dat we elkaar tien dagen geleden hebben gekust en hij mij afgelopen weekend volledig aan de kant heeft gezet.

Als ik volwassen zou zijn, zou ik het advies van mijn grote goeroe Manu opvolgen en eerlijk tegen hem zijn. Dan zou ik op hem afstappen en tegen hem zeggen: "Alex, ik weet dat ik je afgelopen vrijdag wijs heb gemaakt dat ik er net zo over dacht als jij, maar dat was een leugen. Ik wil geen genoeg nemen met je vriendschap. Wat ik wil, ben jij. Ik hou van je, en als dat niet wederzijds is, dan kunnen we beter even het contact verbreken zodat ik eroverheen kan komen. Ook al denk ik niet dat dat mogelijk is, aangezien ik er diep van overtuigd ben dat jij de liefde van mijn leven bent."

Maar in plaats daarvan geef ik hem een opgelaten knikje wanneer ik hem tegenkom op de gang en doe ik alsof ik belangrijke afspraken heb of moet blokken op examens, zodat ik hem niet hoeft te zien lachen met Biancatastrofe (ja, ik heb de bijnaam gepikt die Maude haar heeft gegeven!). En omdat ik totaal geen zin heb om naar het lokaal van het balcomité te gaan en samen met Maude te eten, zoek ik mijn toevlucht in het lokaal van de schoolkrant waar ik mijn broodje ham opeet terwijl ik een potje *Angry Birds* speel.

Je hebt het goed gelezen: je hartsvriendin heeft het dieptepunt van de *buitenbenigheid* bereikt, precies zoals toen ze net in Montreal aangekomen was.

Tussen de middag besepte ik echter wel dat er mensen in mijn omgeving zijn die zich om me bekommeren.

Eloi (klopte op de deur van het lokaal): Hallo? Is hier iemand?

Ik (keek naar hem op): Ik denk dat ik nog deel uitmaak van de menselijke soort.

Jeanne (kwam naar me toe en ging op een stoel zitten): We komen je halen, Léa.

Ik: Waarom?

Eloi: Omdat je je hier niet de rest van het schooljaar kan blijven verstoppen.

Ik (trok mijn schouders op): Ik vind dit juist een ideale plek om mijn huiswerk te maken, verder te werken aan mijn artikelen, me bezig te houden met mijn toelatingsaanvraag voor mijn vervolgstudie * en zelfs om dingen op te zoeken voor het bal.

Eloi en Jeanne staarden me alleen maar aan.

Ik (legde mijn broodje op de tafel neer en draaide me naar Jeanne toe): Ik maak hieruit op dat Eloi je dus verteld heeft wat er vrijdagavond is gebeurd?

* vervolgstudie of tussenopleiding – In Canada is het schoolstelsel anders dan bij ons: 6 jaar lagere school, 5 jaar middelbare school en daarna een tussenopleiding van 2 jaar (die de leerlingen op de universiteit voorbereidt).

Jeanne: Ja, maar neem het hem niet kwalijk. Ik was bezorgd over je. Je was ineens vertrokken van het feest, je hebt me niet teruggebeld en sinds maandag zit je alleen nog maar hier.

Ik: Geen probleem. Ik ben blij dat Eloi het op zich genomen heeft om mijn leven samen te vatten. Dan hoef ik het zelf niet meer te doen. Ik schaam me dood...

Jeanne (pakte mijn hand vast): Waarvoor zou je je schamen, Léa?

Ik (voelde de tranen opkomen in mijn ogen): Voor het feit dat ik zo dom was om ook maar een fractie van een seconde te geloven dat Alex ook van mij zou kunnen houden.

Jeanne: Nou, Kath, Eloi en ik zijn net zo achterlijk als jij, want wij geloofden dat allemaal!

Ik: Pfff. Als hij zoveel van me hield, zou hij niet alleen maar "vrienden" willen zijn.

Jeanne: Ja, maar ik had het er met Katherine over en we denken...

Ik: Praat me niet van haar, alsjeblieft.

Jeanne: Hoezo? Ben je nog boos vanwege Oli? Ik dacht dat je me gezegd had dat je er vrede mee had dat zij hem verteld had wat ze voor hem voelde.

Ik: Dat had ik ook.

Eloi: Wat is er dan veranderd?

Ik sloot de deur van het lokaal om er zeker van te zijn dat niemand ons hoorde.

Ik: Toen ik vrijdagavond het feest verliet, zag ik haar met mijn broer in zijn auto zitten kussen. Ik snap dat ze 'm knijpt omdat ze bang is mij te vertellen wat ze voor mijn ex voelt, maar ik denk niet dat ze de oplossing voor haar probleem in mijn broers armen zal vinden.

Elois mond viel stomverbaasd open, terwijl Jeanne haar hoofd ontmoedigd heen en weer schudde.

Ik: Ze heeft jullie hier dus niets over gezegd?

Elois: Nee. En Felix ook niet.

Ik: Dat verbaast me niets. Ze zijn vast niet supertrots op wat ze gedaan hebben.

Jeanne: Dat is nou typisch Kath. Ik weet niet waarom, maar wat jongens aangaat, heeft ze er echt een handje van om de verkeerde beslissingen te nemen. En wat nou zo waardeloos is, is dat haar vriendschappen er vaak onder lijden.

De bel onderbrak ons gesprek.

Jeanne: Je zou er misschien met haar over moeten praten.

Ik: En haar dan zeggen dat ik niet alleen weet dat ze van m'n ex houdt, maar dat ik er ook van op de hoogte ben dat ze met m'n grote broer heeft zitten zoenen?

Jeanne: Ja. Je kan dit het beste oplossen door eerlijk tegen haar te zijn.

Eloi: Dat vind ik ook.

Ik: Ik zal erover nadenken.

Ik pakte mijn spullen bij elkaar en liep achter Jeanne aan naar het lokaal Frans. De lerares kwam binnen, op de voet gevolgd door... Alex. Ik sloeg meteen mijn ogen neer.

Wat doet hij hier nu? Voor zover ik het weet zat hij in groep 51!

De lerares: Voor we met de les beginnen, heeft jullie voorzitter iets te vertellen.

De klas floot en klapte om Alex te verwelkomen.

Alex (begroette de menigte): Bedankt, bedankt! Jullie zijn echt aardig!

Bianca: En jij bent echt sexy!

De klas: Waaaah!

Ik rolde met mijn ogen. Alex keek op dat moment naar me en glimlachte. Als antwoord daarop wendde ik mijn blik af.

De lerares: Je kan beginnen, Alex.

Alex: Van 't weekend kreeg ik een briljante ingeving toen Bianca mij over haar laatste reisje vertelde.

Bianca: Als ik had geweten dat ik genoemd zou worden, had ik je om commissie gevraagd, schat!

Ze werkte me echt op de zenuwen. Ze heeft dus niet alleen invloed op Alex, ze beeldt zich ook nog eens in dat ze de ster van de klas is. Rustig aan, Bibi! Je bent hier nog maar amper twee maanden!

Alex: Ik besepte dat zo'n ervaring je je leven lang bij zou blijven en dat het cool zou zijn om onze middelbare school af te sluiten met een te gek gemeenschappelijk avontuur. Daarom heb ik besloten een reis te organiseren voor de laatstejaars. Ik heb het er met de schooldirectie over gehad, en die heeft me toestemming gegeven. Ik heb dus een paar reisbureaus gebeld waarmee de school al eerder had samengewerkt, en de bestemming die ik in mijn hoofd had, blijkt haalbaar te zijn.

Bianca (klatte in haar handen): Vooruit, Alex! Zeg het ze!

Maude: Dimmen, muts!

Dit was de eerste keer dat een bitse reactie van de koningin van de coole gang me beviel (vooral ook omdat die niet tegen mij gericht was!).

Bianca (schudde haar hoofd): Jij zou 's een glimlach op je gezicht moeten toveren, Maude. Ik moedig slechts het fantastische plan van mijn vriend aan!

Jeanne: Nou, naar welke stad?

Alex (glimlachend): Parijs.

Mijn adem stokte. Alex die een reis organiseert naar de stad waar ik altijd al van gedroomd heb. Ik stelde me al wandelend langs de Seine voor, met mijn hand in de zijne.

Bianca: De Lichtstad!

De stem van Bibi bracht me weer terug naar de werkelijkheid. Ineens zag ik me eerder op een terras zitten huilen, terwijl Alex en zij aan de voet van de Eiffeltoren dansten!

Jeanne (die zich naar mij toe draaide): Wow! Léa, daar moeten we heen!

Een andere leerling: En wanneer?

Alex: We denken aan half mei. En de reis zal een week duren. We moeten natuurlijk wel eerst met de leraren bespreken hoe degenen die deelnemen aan de reis, de verloren tijd in kunnen halen door dingen op te zoeken of een verslag te maken over hun ervaring. Jullie ouders moeten er ook mee instemmen een deel van de reis te betalen. En verder moeten we zelf geld inzamelen. Veel geld.

Marianne: En hoe wil je dat gaan aanpakken?

Maude: Ik heb een idee! Vraag aan Bibi om geld in rekening te brengen voor het zoenen van de jongens uit de eerste klas!

Ik onderdrukte een lach.

Maude (draaide zich naar me toe): Of we kunnen mensen entreegeld vragen om een spreekbeurt in het Engels van Tomatenkop bij te wonen. Da's nog lachwekkender dan een humoristische show.

Ik (gaf lik op stuk): Of we kunnen je haar afknippen en het verkopen om er pruiken van te maken.

Bianca (sprak ons toe alsof we haar zusjes van drie jaar oud waren): Niet zo ruziën, meisjes! Alex en ik gaan voor superdoeltreffende financieringsactiviteiten zorgen waarmee we ons doel in zes maanden tijd zeker weten zullen bereiken.

Alex: Het eerste wat ik moet weten, is hoeveel leerlingen er mee zouden willen gaan op deze reis.

De hele klas stak haar hand op.

Alex (die iedereen lachend een blaadje gaf): Bepreek het eerst maar met jullie ouders. Ik weet dat het bedrag dat gevraagd wordt hoog is, maar we moeten een vliegticket, onderdak, eten en activiteiten betalen. Degenen die mogen gaan en een cheque van hun ouders krijgen, moeten me dat zeggen en me hem vóór 13 november geven. Het aantal ingeschreven leerlingen geeft ons ook een beter beeld van wat er georganiseerd moet worden.

Hij ging verder met het uitdelen van zijn blaadjes en stopte vervolgens bij mijn tafel. Omdat de leerlingen nu met elkaar aan het praten waren, knielde hij naast me neer en glimlachte naar me.

Alex: Hoi.

Ik (starend naar het blaadje dat hij me net had aangegeven):
Hoi.

Alex: Alles goed? Je hebt sinds vrijdag bijna geen woord tegen me gezegd.

Ik (keek hem aan en deed m'n best om te glimlachen):
Jawel, hoor. Ik... Marilou was er en ik had het druk. Maar je reisje klinkt leuk. En ook cool dat Bibi al haar mooie ervaringen met jou deelt.

Ik kon het niet laten om die laatste zin met enig sarcasme uit te spreken.

Alex (die mijn spot niet doorhad): Ze heeft inderdaad heel wat afgereisd.

Ik (met een nerveus lachje): Ik hou er ook van als Oli me vertelt wat hij in alle uithoeken van de wereld heeft beleefd.

Alex (trok een wenkbrauw op): Oli?

Ik (antwoordde veel te snel): Ja. We zijn nu bevriend.

Alex: Ah... Dat wist ik niet.

Ik (vervolgde nerveus): Nou ja, weet je, ook al lukt het in de liefde niet tussen twee mensen, dan kan het als vrienden

nog wel klikken. Dat zie je bij Eloi en mij. En bij Jeanne en jou. En zelfs bij ons tweeën!

Ik veinsde een glimlach en Alex fronste zijn wenkbrauwen.

Alex: Ik heb liever niet dat je onze vriendschap in die categorie indeelt. Wat mij betreft is het allemaal... wat ingewikkelder dan dat.

Ik (dwong mezelf te glimlachen): Ja, ik weet het.

Alex: Is dat zo? Want ik wil zeker niet dat ons gesprek van afgelopen vrijdag je gekwetst heeft, of dat je me verkeerd begrepen hebt.

Ik heb je heel goed begrepen. En je hebt mijn hart gebroken.

Ik (met een nog grotere glimlach): Het gaat prima met me, Alex. Ik heb gewoon een krankzinnige week achter de rug.

De lerares riep ons tot de orde, wat Alex dwong zich naar de uitgang te begeven.

De lerares: Laten we nu verdergaan waar we gebleven waren. Zoals jullie weten, hebben we in de vorige les gesproken over de deelwoordgroep...

Ze ging verder met haar grammaticales, maar ik luisterde slechts met een half oor. Ik zag echt wel dat Alex doorhad

dat ik me ongemakkelijk voelde, maar ik wist niet wat ik moest doen om alles weer zoals vroeger te laten worden. Ik had eigenlijk geen flauw idee of ik wel kon doen alsof er niets aan de hand was.

Ergens was ik me er wel van bewust dat ik degene was die mijn mond had gehouden en ermee had ingestemd toen hij me zei dat onze vriendschap te waardevol was om kwijt te raken. Daar moest ik me nu dus bij neerleggen.

Jeanne schoot een propje op mijn tafel, waardoor ik opschrok uit mijn gedachten.

Ik streek het papiertje onopgemerkt glad om het te kunnen lezen.

Wij móeten samen naar Parijs gaan.

Ik glimlachte en krabbelde er een antwoord op waarna ik het naar haar tafel gooide.

Dat zou te gek zijn! Zullen we het vanavond aan onze ouders vragen?

Glimlachend knikte ze naar me.

Ik word misselijk van de gedachte om Bianca een week lang aan Alex vastgeplakt te zien, maar het zal me er niet van weerhouden om mijn droom waar te maken en Parijs samen met één van m'n beste vriendinnen te bezoeken.

Toen mijn ouders na hun werk thuiskwamen, toverde ik dus mijn allermooiste glimlach op mijn gezicht.

Ik: En? Hebben jullie een fijne dag gehad?

Mijn vader (trok een wenkbrauw op): Wat kunnen we voor je doen, Léa?

Ik: Pfff! Kan een dochter zich niet voor haar ouders interesseren zonder dat er iets achter steekt?

Mijn vader (glimlachend): Nee.

Ik zuchtte en reikte hem het blaadje aan waarop de reis beschreven stond.

Ik: Ik weet dat het niet goedkoop is, maar ik ben bereid om te gaan werken om mijn deel te betalen.

De ogen van mijn vader puilden uit als dollars. Hij leek onthutst door de bijdrage die gevraagd werd. Toen begon ik dus een hele reeks argumenten op te sommen voor hij het blaadje in de prullenbak zou gooien.

Ik: Het is een ervaring die me mijn hele leven bij zal blijven. En jullie weten hoe leerzaam reizen voor jongeren is! Om nog maar te zwijgen van het feit dat het mijn droom is om naar Frankrijk te gaan!

Op dat moment verscheen Felix achter mijn vader, en wierp een blik op het blaadje.

Felix (op onverschillige toon): Ga er niet heen, Léa. Ik weet dat je denkt dat Parijs een romantische stad is waar dromen werkelijkheid worden, maar ik weet als geen ander dat het precies het tegenovergestelde is.

Ik (zuchtend): Ik ga er niet heen om de liefde te vinden, sukkel. Ik wil Parijs bezoeken omdat het een stad vol geschiedenis en rijkdommen is.

Felix (staarde me aan): Waar heb je dat nu weer vandaan? Van Wikipedia?

Ik (geërgerd): Waar bemoei je je mee? Heb je niets beters te doen? Eén van mijn vriendinnen voor de achttiende keer versieren, bijvoorbeeld?

Felix werd lijkbleek. Zo'n toespeling had hij niet van mij verwacht.

Mijn moeder (die naast mijn vader was komen staan om het blaadje over de reis te lezen): Hou nu toch eens op met dat geharrewar!

Ik (deed mijn best om te glimlachen): Sorry, mam. Ik wilde je niet storen bij het lezen.

Mijn moeder: Dat ziet er goed uit, maar het is inderdaad duur.

Ik: Ja, ik weet het. Maar als de financieringsactiviteiten goed lopen, zouden we genoeg geld kunnen inzamelen voor alle kosten ter plekke. En zoals ik al zei, ben ik bereid om te werken om een deel van de reis te kunnen bekostigen. Als het moet, kan ik zelfs de Donutkoning terugbellen!

Mijn vader en moeder wisselden een blik van verstandhouding.

Mijn vader: Laat ons erover nadenken, Léa.

Ik aarzelde even, maar besloot uiteindelijk het hierbij te laten. Aangezien de strijd nog lang niet gewonnen is, bewaar ik mijn beste argumenten liever voor de volgende confrontatie.

Ik was net naar mijn kamer gegaan om mijn huiswerk te maken, toen Felix een paar seconden later verscheen.

Felix (sloot de deur achter zich en fluisterde): Waarom zei je dat net?

Ik: Waarom fluister je? Pap en mam zitten beneden en hebben wel wat beters te doen dan jou te bespioneren.

Felix: Dat weet ik, maar ik wil niet dat ze weten...

Ik (onderbrak hem): ...dat je Laure hebt proberen te vergeten in de armen van een van mijn beste vriendinnen, die ook nog eens je ex is die je minder dan twee jaar geleden hebt bedrogen en die daarvan maandenlang van de kaart was?

Felix (die zich op mijn bed liet vallen): Tja. Ik weet het. Da's niet echt slim.

Ik: Ik zou zelfs zeggen dat het superdom is.

Felix: Heeft Kath het je gezegd?

Ik: Nee, ik zag je vrijdag in de auto van pap en mam.

Felix: Nou, het was in ieder geval niet een kus die gepland was.

Ik: Wat bedoel je daar nu weer mee?

Felix: Dat we bij Alex erg gelachen hebben en dat ze me geholpen heeft de dingen positiever in te zien, maar dat er verder niks speelt tussen ons.

Ik dacht terug aan de brief die ik had gevonden, waarin Katherine aan Jeanne schreef dat ze geen gevoelens meer voor Felix had en dat ze van Oli hield. Ook al begreep ik niet wat ze in elkaar zagen, ik wist dat mijn broer niet loog.

Ik: Dat zijn mijn zaken niet, Felix.

Felix: Dat weet ik, maar ik wil niet dat je denkt dat ik een harteloos monster ben.

Ik: Sinds wanneer maak jij je zorgen om wat ik van jou denk?

Felix: Sinds jij me over mijn liefdesverdriet heen hebt geholpen. Ik had nooit gedacht dat ik dit ooit zou zeggen, maar jij bent één van de weinigen die me echt hebben weten op te vrolijken.

Ik (sarcastisch): Ik denk dat Katherine ook niet verkeerd bezig is geweest.

Felix glimlachte en gaf me een vriendschappelijke stomp op mijn bovenarm.

Felix: Jij hebt ook alles door!

Ik: Nou, als je toch in mijn kamer blijft hangen, kan je me net zo goed vertellen wat er gebeurd is.

Felix: Nadat ik jullie af had gezet, kreeg ik een sms'je van Laure.

Ik: Wat schreef ze?

Felix (haalde zijn mobieltje tevoorschijn en las het berichtje voor): "Ik weet dat ik afstandelijk was, maar dat is beter. Maar weet wel dat ik van je hou en dat ik je mis."

Ik (verontwaardigd): Nou, zeg! Wat een sentimentele tuthola! Ik hoop dat je niet geantwoord hebt.

Felix: Nou, op het moment zelf wist ik niet zo goed wat ik moest doen. Ik heb nagedacht en begon een antwoord in te tikken. En op datzelfde ogenblik klopte Katherine op de ruit van de wagen. Ze was even naar buiten gegaan om een luchtje te scheppen terwijl Marilou met JP praatte en Jeanne en jij op de wc zaten.

Ik: Het is dus toeval dat jullie elkaar op de parkeerplaats hebben ontmoet?

Felix: Ja. En dankzij haar heb ik Laure niet geantwoord.

Ik: Hoezo dan?

Felix: Ze ging op de stoel naast me zitten en ik heb haar de situatie in het kort uitgelegd. En ze reageerde min of meer net zoals jij. Ik zei dat mijn hoofd het wel met haar eens was, maar dat mijn hart me ingaf dat ik Laure moest antwoorden dat ik ook van haar hield.

Ik: Je hart is dom.

Felix: Haha! Zij heeft mij precies hetzelfde gezegd.

Maar ze zei dat ze wel begreep wat ik voelde, aangezien zij zelf ook met een onmogelijke liefde te maken had.

Ik: Je hebt het zeker over Olivier?

Felix (met een verrassende blik): Ehm, ja. Maar ik wist niet dat jij dat wist. Heeft ze dat tegen je gezegd?

Ik: Nee. Ik had het... gewoon door.

Felix: Hoe dan ook, we begonnen grapjes te maken over hoe zielig we wel niet waren en dat het veel eenvoudiger zou zijn als we weer samen zouden zijn.

Ik (zette mijn handen in m'n zij): Dat is wel het ergste wat je kan doen!

Felix: Ja, maar op dat moment leek het ons een goed idee. We vinden elkaar leuk, we hebben veel lol samen, we begrijpen elkaar, we respecteren elkaar...

Ik: Maar houden jullie ook van elkaar?

Felix (met een droevige glimlach): Nee. Toen we elkaar zoenden, beseften we allebei dat het een vergissing was en dat we, tegen alle verwachting in, echt vrienden waren geworden.

Ik: Hmm... Zo had ik me de scène inderdaad niet voorgesteld.

Felix: Ik weet 't. En daarom wilde ik het je ook vertellen. Ik wil niet dat je door mijn schuld, of door Oli's schuld, boos wordt op Katherine. Ik denk dat ze onbewust had gehoopt dat het met mij weer wat zou worden in plaats van het tegen jou steeds over je ex te moeten hebben.

Ik: Mmja... Maar als ze het met een ander wilde proberen, had ze beter iemand anders dan m'n broer kunnen uitkiezen.

Felix (klopte zich op de borst): Tja, maar dát komt omdat niemand aan mij kan tippen!

Ik (gooide een kussen naar hem toe): Wat ben jij zelfverzekerd geworden, zeg!

Felix: Yep!

Ik: Effe serieus, voel je je beter? Heb je geen inzinkingen meer gehad vanwege Laure?

Felix (stond op): Nee, hoor! Als deze romance me iets geleerd heeft, is het wel dat ik het heerlijk vind om vrijgezel te zijn. Een relatie met iemand hebben is niets voor mij.

Zijn woorden leken buitengewoon veel op die van Alex.

Ik: Maar... denk je niet dat als je op een dag de ware ontmoet, en dan heb ik het over een meisje dat niet drieduizend

kilometer bij je vandaan woont, je dat op andere gedachten kan brengen?

Felix (trok zijn schouders op): Misschien wel, maar daar ben ik voorlopig nog niet aan toe.

Felix verliet mijn kamer en ik slaakte een zucht. Hij had zojuist mijn laatste hoop, dat Alex van gedachten verandert en me laat weten dat hij liever samen met mij is, de grond in geboord. Net als mijn broer heeft hij behoefte aan vrijheid en tijd. Maar het wachten valt mij juist zwaar en ik heb ook helemaal geen twijfels wat ons betreft.

Nou, ik moet nu stoppen! Het avondeten is bijna klaar en ik wil punten scoren door mijn ouders te helpen de tafel te dekken. Ik weet dat dat mijn reis naar Frankrijk niet zal betalen, maar alle beetjes helpen!

Léa xox

Donderdag 5 november

21.41

Katherine (online): Léa? Ben je daar?

21.41

Léa (online): Hoi! Ik wilde je net bellen.

21.42

Katherine (online): Ik jou ook. Ik heb vandaag geprobeerd om met je te praten, maar je lijkt sinds het begin van de week wel onzichtbaar.

21.42

Léa (online): Tja... Ik verschuil me een beetje. Ik heb wat tijd nodig om mijn emoties te boven te komen. Jeanne heeft je vast verteld wat er tussen Alex en mij gebeurd is, niet?

21.42

Katherine (online): Ja. En ik vind hem wel zo'n sukkel!

21.43

Léa (online): Och... Het is niet zijn schuld dat hij op dit moment geen vriendin wil.

21.43

Katherine (online): Da's bullshit! Iedereen weet dat jullie voor elkaar zijn gemaakt. Hij is echt achterlijk dat hij zijn kans op geluk voorbij laat gaan.

21.44

Léa (online): Bedankt voor de steun!

21.44

Katherine (online): En hoe ga jij ermee om?

21.44

Léa (online): Slecht. Dat is ook de reden waarom ik me begraaf als een marmot.